

Sygn. akt I C 1130/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2019 r. w G. sprawy z powództwa A. A. przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. A. kwotę 60.000 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 27 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. A. kwotę 8.417 zł (osiem tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.477,64 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1130/18

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 28 marca 2013 r. (sygn. I C 71/12) w sprawie z powództwa A. A. przeciwko (...) S.A. w W. ustalono odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela na przyszłość za skutki wypadku z dnia 4 marca 2011 r.

Dowód: odpis wyroku, k. 2

Po zapadnięciu w/w wyroku stan zdrowia poszkodowanego dalej się pogarszał, po roku 2013 r. rozwinęła się do stopnia zaawansowanej choroba zwyrodnieniowa uszkodzonego w wyniku wypadku prawego stawu biodrowego prawego, stąd cierpienia poszkodowanego wynikające z uszkodzonego w wypadku stawu biodrowego prawego były stałe i znaczące, graniczące z cierpieniem. Poszkodowanego stale bolała prawa noga, miał ewidentne problemy z chodzeniem, w tym po schodach, czasem musiał chodzić o lasce, nie mógł się schylać. Stan psychiczny poszkodowanego nie był dobry, pozostawał przewlekle w bardzo złym nastroju, pogarszanym świadomością czekających go kolejnych poważnych zabiegów (zabieg operacyjnego usunięcia jednej ze śrub zespalających staw [15 listopada 2018 r.], spodziewana i planowana operacja protezoplastyki stawu biodrowego). Otoczenie uznaje poszkodowanego za osobę bardziej niż przed wypadkiem zamkniętą w sobie, niecierpliwą, marudną, mniej skłoną do kontaktów towarzyskich. Poszkodowany po wypadku nie mógł zupełnie uprawiać żadnych sportów, miał obawy przed podróżowaniem. Większą część wolnego czasu poszkodowany musiał spędzać w pozycji leżącej, aby niwelować ból. W ciągu ostatnich kilku lat (po przerwie związanej z wypadkiem) wrócił do pracy jako osoba niepełnosprawna, jako audytor w (...).

Poprawa, tj. zmniejszenie bólu i cierpień nastąpiło dopiero w wyniku przeprowadzonej w czerwcu 2019 r. planowej protezoplastyki stawu biodrowego. Do czasu tej operacji poszkodowany wymagał stałego leczenia farmakologicznego

(przeciwbólowego) i pomocy rodziny w codziennych czynnościach. Po tej operacji dolegliwości bólowe należy uznać za znacznie zmniejszone, ulegające zaostrzeniu na zmianę pogody, do poziomu średniego.

Dowód: opinia biegłego W. Ż., k. 69-73, 103-104

historia choroby, k. 61

historia choroby, k. 91

zeznania powoda, k. 54-56

zeznania D. W., k. 54

zeznania J. A., k. 52-53

Poszkodowany za pośrednictwem pełnomocnika wezwał w lipcu 2018 r. pozwaną zakład ubezpieczeń do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 60.000 zł z tytułu cierpień powstałych po zapadnięciu wyroku z dnia 28 marca 2013 r. (sygn. I C 71/12). Ubezpieczyciel odmówił pismem z dnia 27 sierpnia 2018 r.

Dowód: wezwanie, k. 16-18

pismo (...), k. 20-21

Ocena dowodów

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że postępowanie dowodowe zostało przez Sąd wyraźnie nakierowane w tezach dowodowych na ustalenie skali cierpień poszkodowanego w okresie już po zapadnięciu wyroku ustalającego odpowiedzialność pozwanego na przyszłość. Osoby przesłuchiwane nie odbiegały od tak zakreślonych ram czasowych. Nie ma więc żadnych wątpliwości, że zebrany materiał dowodowy dotyczy okresu lat 2013-2019.

Zeznania powoda i świadków są spójne, wewnątrznie niesprzeczne, szczere i logiczne. Relacja każdej z tych osób jest ukształtowana spontanicznie, indywidualnie, nie wykazuje żadnych cech uprzednich uzgodnień. Każda z tych osób ujmuje temat z własnej perspektywy. Istotna skala cierpień powoda opisana w powyższych dowodach nie może być uznana za bezpodstawną także z tego powodu, że znalazła pełne potwierdzenie w dowodzie z opinii biegłego. Można stwierdzić, że w ten sposób zeznana te zostały zobiektywizowane i tym bardziej winny być uznane za w pełni wiarygodne.

Dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty ortopedy jest zdaniem Sądu poprawny metodologicznie i przekonujący. Biegły dokonał profesjonalnej oceny obiektywnych zjawisk chorobowych o charakterze somatycznym, oceniając zdaniem Sądu bez wad lub niejasności wpływ zaawansowanego stopnia choroby zwyrodnieniowej stawu biodrowego prawego (bezsprzecznie uszkodzonego w przedmiotowym wypadku) na skalę cierpień oraz przekonująco traktując powstanie tej choroby jako skutek wypadku z 2011 r. Z punktu widzenia dostępnej wiedzy medycznej powstawanie zwyrodnień w uszkodzonych urazowo stawach jest procesem pozostającym w normalnym związku przyczynowym. Biegły w opinii uzupełniającej zdaniem Sądu także trafnie ocenił pozytywne skutki protezoplastyki uszkodzonego stawu. Jednak sumując okres znacznych (graniczących z cierpieniem), a więc bardzo wysoko na umownej skali cierpień, dolegliwości powoda w okresie od 2013 r. do połowy 2019 r. należy stwierdzić, że jest to okres bardzo długi (około 6 lat).

Dokumentacja lekarska nie była kwestionowana i została przez biegłego w odpowiedni sposób oceniona i wykorzystana przy tworzeniu opinii.

Kwalifikacja prawna

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie jest sporna – wynika z treści art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

Z materiału dowodowego wynika, że powstanie dalszych cierpień w latach 2013-2019 wynika z pierwotnego zdarzenia (tj. wypadku z dnia 4 marca 2011 r.). Jest to niewątpliwe, gdyż przedmiotem oceny są dalsze dolegliwości tylko ze strony uszkodzonego w wypadku z 2011 r. prawego stawu biodrowego. Po wypadku zaczęła rozwijać się u poszkodowanego choroba zwyrodnieniowa tego stawu (do stopnia zaawansowanego). Zabieg istotnie zmniejszający dolegliwości nastąpił dopiero w czerwcu 2019 r., przy czym nie ma absolutnie żadnych danych, że poszkodowany w jakimkolwiek stopniu przyczynił się do opóźnienia daty jego przeprowadzenia. Biorąc pod uwagę realia systemu publicznej służby zdrowia w Polsce, nie ma zaskoczenia co do daty terminu zabiegu protezoplastyki (poszkodowany i tak był kwalifikowany do zabiegu jako pilnego).

Pozwany nie zaproponował poszkodowanemu sfinansowania wcześniejszego zabiegu np. w prywatnej klinice, choć można przypuszczać, że mogłoby to przyczynić się finalnie do zmniejszenia zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela w niniejszym procesie. Uwaga ta jest o tyle znacząca, że w przypadku szkód w pojazdach mechanicznych obserwowana z perspektywy Sądu praktyka (...) S.A. polega na proponowaniu poszkodowanym napraw w utworzonej specjalnej sieci warsztatów. Analogicznej praktyki w odniesieniu do sprawnego niwelowania cierpień ludzkich nie stwierdza się, choć przecież zarówno aksjologiczne jak i ekonomiczne uzasadnienie jest nawet bardziej przekonujące.

Fakt, że pozwany mimo tak dużych cierpień pracował zawodowo jako osoba niepełnosprawna jako audytor nie budzi żadnych wątpliwości – jest to praca czysto intelektualna, a poszkodowany w wyniku wypadku nie doznał uszczerbku dotyczącego sprawności umysłowej. Okoliczność ta dowodzi raczej silnej woli poszkodowanego, że mimo poważnych problemów zdrowotnych starał się utrzymywać w obiegu społecznym jako osoba pracująca.

Z uwagi na znaczny rozmiar czasowy stałych (nie okresowych) poważnych (graniczących z cierpieniem) dolegliwości bólowych ujawniających się w codziennym życiu (okres od 2013 do czerwca 2019 r.) wysokość zadośćuczynienia na poziomie dochodzonym pozwem (60.000 zł) należy uznać za odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Sąd nie dostrzegł w materiale dowodowym żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na obniżenie zadośćuczynienia.

Wymagalność roszczenia występowała już w dniu 27 sierpnia 2018 r. (data pisma odmawiającego wypłaty odszkodowania).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w **punkcie I** sentencji na mocy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c.

Koszty

Pozwany jako przegrywający w całości proces jest obowiązany z mocy art. 98 § 1 k.p.c. zwrócić powodowi koszty procesu, na które składa się: opłata sądowa od pozwu (3.000 zł), opłata radcowska w stawce minimalnej (5.400 zł, § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

W **punkcie ostatnim** nakazano ściągnąć od pozwanego wynagrodzenie biegłego (tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa) na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (w zakresie wynagrodzenia biegłego, co do którego orzeczono do daty zamknięcia rozprawy, do rozstrzygnięcia w odrębnym postanowieniu pozostaje jeszcze wynagrodzenie za opinię uzupełniającą).